

vide de vedkommende Børn til en Skole i Nabodistriktet, hvor Forholdene tillader det. Meningen er vel den, at f. Eks. i Sundsmark skal Børn tildeles Sønderborg, saaledes som jeg har hørt. Jeg kan ikke nægte, at der kan være Rimelighed i denne Bestemmelse, dersom man da ikke benytter den til at lade tyske Skolebørn gaa alt for lange Skoleveje. Men jeg synes, at der kunde være Rimelighed i at give denne Grund-sætning, efter hvilken man tildeler et Distrikt, hvori der findes tysk Skole, Børn fra et Nabodistrikt, den naturlige Udvidelse, at Forældre, der ønsker, at deres Børn skal have tysk Skoleundervisning og ikke kan faa dette Ønske opfyldt gennem Skoler i deres eget Skoledistrikt, men maaske gennem en Skole i Nabodistriktet, skal have Lov til at sende deres Børn til en saadan Skole; og dermed bør det naturligvis ogsaa være givet, at en saadan Skole er pligtig at modtage saadanne Børn. Jeg synes, det maa være Konsekvensen af det Princip, at man henviser Børn til Nabodistriktets Skoler. Det svarer ogsaa godt til den anden Bestemmelse — som jeg anerkender er gunstigere for den tyske Befolkning end den hidtil gældende —, at hvor der er Ønske om at faa oprettet en tysk Skole, men de andre Betingelser ikke opfyldes, kan flere Skoledistrikter, det vil sige Skolekommissioner og Kommunalbestyrelser, træde sammen for at anordne en særlig Skole for Børnene i disse forskellige Skoledistrikter. Her har vi det samme Princip, som jo gaar ud paa at muliggøre det for Børn af tyske Forældre, der ønsker tysk Undervisning for deres Børn, at faa denne tyske Undervisning, naar der altsaa er Skoler til, at dette Ønske kan opfyldes. I det ene Tilfælde sker det ved, at der oprettes en ny Skole, og i det andet ved, at Børnene henvises til en Skole, der allerede eksisterer, men ikke netop i det Skoledistrikt, hvor Børnene hører hjemme. Jeg synes, det kunde være rimeligt, og at det ogsaa vilde være konsekvent, at man udvidede Bestemmelsen saaledes, at Forældre i Almindelighed kan henvises deres Børn til en Skole i et Nabodistrikt for dèr at faa den Skoleundervisning, de maaske ikke kan faa i deres eget Distrikt. Naar der saa siges i denne Bestemmelse, at det kan ordnes ved Forhandling mellem de paagældende Skolekommissioner og Kommunalbestyrelser, synes jeg ikke, at der derved gives nogen Garanti for, at man virkelig naar til en Ordning. Man kan jo godt forestille sig, at man forhandler, men ikke kommer til Enighed. Og dèr var det, jeg gerne

vilde spørge den højtærede Hr. Undervisningsminister, om han henregner det til den Myndighed, Ministeren har i saadanne Tilfælde, at anordne, at en Skole bliver bygget, naar Forudsætningerne ellers er til Stede, eller i det mindste at drage Omsorg for, at der kommer et Resultat ud af Forhandlingerne. Jeg synes ikke, at Lovforslaget selv garanterer, at det virkelig vil ske.

Saa møder man i denne midlertidige Lovgivning — jeg understreger, at den er midlertidig — en Bestemmelse, som man ikke kan undre sig over at møde i en dansk Lov; det er den Bestemmelse at Lærere, der søger Ansættelse i disse tysk-sprogede Skoler, skal have dansk Indfødsret. Jeg siger, at det er en naturlig Bestemmelse i en dansk Lov. Dog vil jeg gøre opmærksom paa, at det er en midlertidig Ordning af Forholdene, og at vi ser saaledes paa det, at der i den nærmeste Tid kan være Vanskeligheder for os ved at faa de tyske Lærere, som vi alle ønsker ansat ved de tyske Skoler. Loven selv synes jo at gaa ud fra, at de mest egnede Lærere til disse Skoler er de, som har hjemme i de aftraadte Landsdele og er skikkede til at repræsentere og meddele den tyske Kultur, som disse tyske Skoler vil give Børnene. Jeg maa her henviser til, hvad den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. Anders Lebeck sagde, at det skulde være danske Synspunkter, der skulde bestemme Lovens Indhold. Jeg har anset det for at være ud fra et dansk Synspunkt — det er noget, som ikke har været herskende i Skolelovgivningen dernede i disse Landsdele, før de kom til Danmark —, at man har delt Befolkningen baade paa Skolens og Kirkens Omraade efter nationale Synspunkter. Et dansk Synspunkt er det selvfølgelig ogsaa, at man derved skaffer dansk Sindelag og dansk Kultur frit Raaderum i Skolen og i Kirken. Men Konsekvensen af dette Synspunkt er jo netop, at den anden Del af Befolkningen kan gøre det samme. Saaledes har jeg opfattet dette danske Synspunkt; og vi holder nu de Folk for de mest egnede, som er hjemme deroppe og har tysk Sindelag. Det paahviler selvfølgelig ikke Staten at foreslaa saadanne Lærere, men det vil være Skolekommissionernes Sag eller Mindretallets eller den enkelte Befolkningsskildes Sag at foreslaa disse Lærere, for vort Vedkommende altsaa vort Mindretal i Skolekommissionerne; men jeg understreger, at det er kun Mindretal. Ærede Medlemmer ved jo, at jeg ved andre Lejligheder har krævet, at man oprettede tyske Skolekommissioner,